

Gyukics Gábor

séta az égi ösvény felé

a hóhatár alatti temetéseken
a fák címere fölött
nincs szükség kötelező szabályokra
a kerület körvonalazására
felesleges kötelezettségeink meghíúsítására
szigorúságra
könyörtelenségre

csak az ösvényt kell megkeresni
egy sziklás orom hátán
követni egy sekély szakadékot
egy száraz hasadékot
dögevő madarakat hívni
a halottak földjére
hogyan feldarabolt emberek
– kiknek lelke már felszállt az égbe –
testrészeivel táplálkozzanak
azt hiszed
egyikük te vagy

az érzéketlenség felismerése

eltévedt hajamban a szél
majd a föld másik oldalán
láthatatlan hidegben
árnyékomba hullt

kérdések lapulnak mindkét szememben
időnként elhalnak szerveim
rést üt a vízbe hiányuk
arcom nem mutatja gyilkos szándékomat
minden seb begyógyul az ismeretlen fákon
zöldes gallyaikon előtűnnek a jövő ívei

meztelen sötétség szaporítja vállam
mellkasom sáros levelek ágyasa

békák fürödnek lábnyomom tócsáiban
történetek fröccsennek a part homokjára

minden testrészem felbérelt üzenet
arcvonásom elveszett mosoly
agyagos latyakban

az égből fenyőtűeső záporoz
senki nem sír fel mást ért tudóféstől
lavinát hordozok ujjbegyeimen
és
amikor a föld szárnyakat növeszt a hegyoldalakra
felrepül a testét étellel megterhelő csillagokhoz

a neveinkkel teleírt kövek
nem tartoznak
nem vonzódnak
semmi árnyalakhoz

égő nyírfakéreg füstje
színezi bőröm
könnyezetteti szemem
teszteli testem nyílásait
felhőgyökerek kígyóznak bélrendszeremben

az éjszaka elfelejtett álmain
múlik ártatlanságunk
sziluettünk padlástere
leárnékolja döntéseinket
a farönkök moraja áthatol milliónyi pergamenen
viszonyunk meghatározhatatlan

erőszakos utazás

az ellopott órák napjai
rövidnek tűnnek
ezen a nem tervezett utazáson
egyszerre dobjuk le csomagjainkat
tele vándorlásaink válogatott terheivel
ha pihenni megállunk
néhány keserédes pillanatra

halvány képtelenség

hitelesítse elvárásait
mielőtt kísétál a forgóajtón
mikor meglátja
a rugalmatlan lángok szennyét
a hamut fuldokolni
a tisztásra néző kandalló téglaporában
és kitalálja mire jó a tarajos sül tuskéje
nehogy közömbösséget színlelve
valaki más tegye meg

mintha az a másik is olvasna
a közeli tenger hullámaiban
látná amint a könnyörtelen patak
elnyeli a pedáns nőgyűlölő
véres maradványaitól
eldugult aljas darálót
aki
vándorbotját a halotti kunyhóban
a szűz koldusnőben feledte
kivehető harmadik szemével együtt
ami
lehunyva nem volt soha

Poós Zoltán

A tenger

Örülni olyan, mint amikor besüt a nap,
mégis felkapcsolva hagyod a villanyt.
Egy régi fotót nézel, családi ebéd –
az eszcájgon most élesebb a fény.
Feltűnik egy tekintet is, ami képes
kisimítani a tengert, de nem bír el
a gyűrött asztalterítővel.

Örülni olyan, mint nyugtázni a kerten
átvonuló rovarok forgalmát. Felismerni
a fát az erdőben, amely elsőként
küzdötte fel magát a talajból, hogy